

Příhlášku, již domáhal se přiznání kostelního pozemku do vlastnictví, podal pachtýř včas u farního úřadu. Soudy všech tří stolic bylo uznáno, že přihláška byla řádně podána, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Pozemek, o který jde, jest knihovně připsán kostelu. Podle § 42, pokud se týče 41 zákona ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák., spravují jmění kostelní společně farář, osada farní a patron kostela. Ohlášky podle § 12 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., mohly tedy při kostelních pozemcích státi se s právním účinkem u kteréhokoliv z těchto spolusprávců, jemuž pak náleželo, aby o podané u něho ohlášce podal zprávu ostatním spolusprávčům. Poněvadž stěžovatelka sama připouští, že pachtýř ohlásil požadovací nárok v čas u farního úřadu, bylo tím vyhověno předpisu § 12 zákona, a nelze proto tvrditi, že pachtýř pozbyl požadovacího práva. I kdyby pouze patronátní úřad skutečně vedl správu kostelních pozemků, ničeho na věci nemění, jelikož by se to týkalo jen vnitřního poměru několika orgánů zákona ke společné správě povolaných, a poněvadž nelze na pachtýři žádati, aby v tom kterém případě zjišťoval orgán skutečně správu obstarávající, dlužno proto míti za to, že bylo vyhověno předpisu zákona, dbáno-li při úkonu formálním, jakým jest ohláška nároku, formálně ustanovení § 12 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. a § 42 zákona ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák.

Čís. 622.

V případech, uvedených v čl. XXVII. uv. zák. k ex. ř. dlužno přípustnost zajišťovací exekuce a prozatímních opatření posuzovati podle příslušných zvláštních předpisův a není třeba, by splněny byly všeobecné podmínky exekučního řádu.

(Rozh. ze dne 10. srpna 1920, R I 573/20.)

Prvním soudem byla na základě náhradního nálezu Čsl. zemského vojenského velitelství povolena ve smyslu § 7 zák. ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák. exekuce k zajištění pohledávky, jež příslušela vojenské správě z důvodu navrácení erárních peněz, svěřených straně povinné. Rekursní soud návrh vymáhající strany zamítl. Důvody: Zajištění má býti náhradní nárok ve smyslu § 7 zákona ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák. a tu má dle článku XXVII. odstavec druhý čís. 5 uvoz. zák. k exekučnímu řádu při povolení takovéto exekuce zjišťovací použito býti předpisů exekučního řádu. Návrh sice mluví o »nároku na zaplacení 1410 Kč«, ale nelze pochybovati, že jde o zajištění peněžité pohledávky, na kterou se vztahuje předpis § 370 ex. ř. Podle tohoto předpisu musí však býti soudu osvědčeno, jak to stěžovatelka právem vytýká, že by bez provedení navržených exekučních úkonů dobytí peněžité pohledávky bylo zmařeno nebo značně stíženo. Že by tomu bylo tak, vymáhající strana ani netvrdila, tím méně soudu zákonitým způsobem osvědčila.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

§ 7 zákona ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák. byl podle čl. XXVII. uvoz. zák. k exek. ř. v platnosti zachován a dopouští, aby byla u příslušného soudu vymožena exekuce zajišťovací. První odstavec téhož článku všeobecně ustanovuje, že v těch případech, kde platné zákony prohlašují povolení exekuce k zajištění přípustným, má býti užito předpisů exek. řádu o exekučních úkonech k zajištění peněžitých pohledávek (§§ 370 až 377) a o prozatímních opatřeních (§§ 378 až 402), ale jen v příčině jednotlivých úkonů zajišťovacích a v příčině řízení; tím nebylo právo uvedené změněno, a také z motivů k čl. III. a XXVII. téhož uvoz. zák. ješť zřejmo, že platné předpisy o zajištění určitých pohledávek nemají býti exek. řádem dotčeny a že zajišťovací exekuce, podle nich přípustná, není vázána na předpoklady, jež jinak jsou pro povolení zajišťovací exekuce vyžadovány. Nelze tudíž povolení zajišťovací exekuce odpíratí nebo závislým činiti na osvědčení v § 370 ex. ř. požadovaném, jakož učinil soud rekursní, vycházejí z nesprávného názoru, že takového osvědčení ješť potřebí.

Čís. 623.

Opozdnému rekursu v mimosporném řízení přísluší odkladací účinek (§ 12, odstavec druhý, nesp. říz.) jen tehda, lze-li napadené opatření změnit bez újmy pro třetího (§ 11, odstavec druhý nesp. říz.).

(Rozh. ze dne 10. srpna 1920, R II 203/20.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě soudního usnesení, jímž přiznán v řízení mimosporném nárok na věno, ač proti původnímu usnesení podán byl po uplynutí zákonné lhůty rekurs. Rekursní soud zamítl návrh na povolení exekuce. D ů v o d y: Rekurs ješť odůvodněn proto, že v době, kdy vymáhající věřitelka žádala o povolení exekuce, nebylo právoplatným usnesení, na jehož základě o povolení exekuce žádala, ješto byl proti němu podán rekurs. Poněvadž jde o povolení exekuce na základě usnesení vydaného v řízení nesporném, proti němuž rekurs byl podán, neměl první soudce dle ustanovení § 12 odstavec druhý nesp. říz. vyhověti návrhu na povolení exekuce. Povinnosti k povolení potřebného opatření k ochraně zájmu vymáhající věřitelky první soudce neměl, poněvadž mu nebezpečí, vymáhané pohledávce nutně hrozící, osvědčeno nebylo.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Usnesení vydaná v nesporném řízení mohou býti zpravidla (§ 12 odstavec první nesp. říz.) vykonána ihned a jen ze zvláštních důvodů má soud vyčkati lhůtu rekursní, ale po podaném rekursu nemá dáti místa výkonu usnesení a jen v případě naléhavého nebezpečí má učiniti opatření k zajištění účastníků potřebná. Rekursy opozdné mají býti podle § 11 nesp. říz. předloženy a je zůstaveno uvážení soudu, aby i po uply-